

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 705/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. W. W., Šaľa, zastúpeného AK T., s.r.o., Š., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Mgr. E. T. M., Š., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 61/2007 a jeho rozsudkom zo 14. novembra 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a jeho uznesením zo 16. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 148/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. W. W., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2013 doručená sťažnosť Ing. W. W., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného AK T., s.r.o., Š., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Mgr. E. T. M., Š., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 61/2007 a jeho rozsudkom zo 14. novembra 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a jeho uznesením zo 16. marca 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 148/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 25. júna 2007 v konaní pred okresným súdom domáhal „ochrany svojho práva a odstránenia stavu právnej neistoty, ktorý bol daný tým, že ako konateľ obchodnej spoločnosti H.-S., s. r. o. (po zmene obchodného mena K. – H.-S. s. r. o.), B... bol v rozpore s príslušnými ust. Obchodného zákonníka... a spoločenskou zmluvou spoločnosti uznesením valného zhromaždenia spoločnosti zo dňa 2. 5. 2007 neplatne odvolaný z funkcie konateľa tejto spoločnosti...“. Podľa sťažovateľa nezákonnosť uznesenia valného zhromaždenia o jeho odvolaní z funkcie konateľa je daná tým, že „valné zhromaždenie odporcu bolo zvolané v rozpore so zákonom (OBZ), ako aj spoločenskou zmluvou spoločnosti, čím došlo k zásahu do práva sťažovateľa ako navrhovateľa na odmenu za výkon funkcie konateľa.

Konanie bolo vedené pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 29Cb 61/2007 a bolo právoplatne ukončené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 12. 2012 č. k. 3 Cob/148/2012-276, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. 12. 2012“.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že „konaním Okresného súdu Bratislava I ako aj konaním Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu jeho ústavného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom... napáda touto sťažnosťou celkovú dĺžku súdneho konania od začatia súdneho konania... až do okamihu jeho právoplatného ukončenia... pričom sťažovateľ uvádza priebeh a stav konania nasledovne:

- dňa 25. 06. 2007 podal sťažovateľ na Okresnom súde Bratislava I žalobu (návrh) o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia odporcu, ktorým bol odvolaný funkcie konateľa odporcu,

- dňa 24. 08. 2009 bol Okresným súdom Bratislava I nariadený termín pojednávania na deň 01. 10. 2009, ktoré sa nekonalo z dôvodu, že právny zástupcu odporcu (spoločnosti) požiadal o odročenie pojednávania,

- dňa 05. 01. 2010 sa sťažovateľ písomne v konaní vyjadril a rozšíril návrh na začatie konania, aj o neplatnosť právnych úkonov odporcu, ktoré nasledovali po odvolaní sťažovateľa z funkcie konateľa (pričom tento úkon bol podľa sťažovateľa nutný s poukazom na hrozbu možnosti domáhať sa neplatnosti týchto právnych úkonov pre hrozbu premlčania, nakoľko nebolo vo veci meritórne rozhodnuté),

- dňa 21. 01. 2010 vydal Okresný súd Bratislava I uznesenie, ktorým pripustil zmenu petitu v zmysle návrhu sťažovateľa na rozšírenie návrhu na začatie konania zo dňa 05. 01. 2010,

- dňa 01. 02. 2010 bol Okresným súdom Bratislava I nariadený termín pojednávania na deň 29. 03. 2010,

- dňa 29. 03. 2010 sa na Okresnom súde Bratislava I konalo prvé pojednávanie vo veci samej,

- dňa 09. 04. 2010 sa sťažovateľ písomne vyjadril v konaní,

- dňa 16. 04. 2010 sa na Okresnom súde Bratislava I konalo druhé pojednávanie vo veci samej,

- dňa 03. 05. 2010 sa na Okresnom súde Bratislava I konalo tretie pojednávanie vo veci samej,

- dňa 04. 06. 2010 sa na Okresnom súde Bratislava I konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, a ktorým rozsudkom Okresný súd Bratislava I ako súd prvého stupňa žalobe vyhovel, a určil, že odporca konal v rozpore so zákonom a jeho uznesenie o odvolaní sťažovateľa je neplatné,

- dňa 17. 06. 2010 vyzval Okresný súd Bratislava I sťažovateľa, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril k odvolaniu odporcu, ktorá výzva bola právnenému zástupcovi sťažovateľa doručená dňa 29. 06. 2010,

- dňa 19. 07. 2010 sa sťažoval písomne vyjadril k odvolaniu odporcu na základe výzvy súdu zo dňa 17. 06. 2010,

- dňa 24. 11. 2010 sťažovateľ písomne žiadal Krajský súd v Bratislave o urýchlené rozhodnutie vo veci samej, nakoľko rozhodnutie v merite veci má podstatný význam

aj pre ďalšie súdne konania, ktoré sú v príčinnej súvislosti v rozhodnutí prerušené, až do právoplatného ukončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 29 Cb/61/2007,

- dňa 02. 02. 2011 bol na Krajskom súde v Bratislave nariadený termín pojednávania na deň 16. 03. 2011,

- dňa 16. 03. 2011 sa konalo na Krajskom súde v Bratislave pojednávanie, na ktorom súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie; pričom sťažovateľ uvádza, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodnil,

- dňa 28. 04. 2011 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené písomné vyhotovenie uznesenia o zrušení rozhodnutia a vrátení veci,

- dňa 14. 07. 2011 sťažovateľ žiadal Okresný súd Bratislava I o vytýčenie termínu pojednávania,

- dňa 02. 09. 2011 bol Okresný súdom Bratislava I vytýčený termín pojednávania na deň 14. 11. 2011,

- dňa 14. 11. 2011 sa Okresnom súde Bratislava I konalo pojednávanie, na ktorom súd vypočul účastníkov konania a po ich výsluchu v zmysle pokynu Krajského súdu žalobu zamietol,

- dňa 30. 01. 2011 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené rozhodnutie súdu; pričom sťažovateľ dodáva, že súd prvého stupňa priamo v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že aj keď sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu a viedol dostatočne prečo, podľa pokynu odvolacieho súdu žalobu zamietol,

- dňa 08. 02. 2012 podal sťažovateľ odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa,

- dňa 12. 12. 2012 bol Krajským súdom v Bratislave vydaný rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I bez toho, aby tento bližšie odôvodnil...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že celková dĺžka súdneho konania predstavovala 5,5 roka, pričom sťažovateľ sa už v priebehu súdneho konania domáhal odstránenia prieťahov v súdnom konaní a porušenia svojho práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov...“.

Sťažovateľ poukazuje na mimoriadny význam namietaného konania pre jeho osobu, pričom v tejto súvislosti poukazuje na svoje podanie z 19. novembra 2010 adresované

predsedníčke príslušného senátu krajského súdu, v ktorom žiadal o urýchlené konanie, pretože od rozhodnutia krajského súdu v merite tejto veci je závislý postup všeobecných súdov v jeho iných súvisiacich právnych veciach (konkrétne konanie vedené Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 23 C 109/2008, konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 118/2007, sp. zn. 15 C 22/2007, sp. zn. 7 C 110/2010, sp. zn. 21 C 110/2010, ako aj konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 27 Cb 158/2011, v ktorom sa domáha zaplatenia odmeny za výkon funkcie konateľa, na ktorú by mu vznikol nárok v prípade, ak by nebol podľa svojho tvrdenia v rozpore so zákonom odvolaný z funkcie konateľa žalovanej obchodnej spoločnosti). Podľa tvrdenia sťažovateľa „všetky vyššie uvedené konania boli prerušené, a súdy v nich nekonali práve vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie súdu v danej veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 29 Cb/61/2007 má podstatný význam pre ich konanie a rozhodnutie“.

Sťažovateľ zastáva názor, že „k porušeniu jeho práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov došlo minimálne v období od 25. 06. 2007 (deň podania žaloby) do 24. 08. 2009 (deň vytýčenia pojednávania, ktoré sa nekonalo pre správanie sa odporcu), od 16. 03. 2011 (deň vydania zmätočného zrušujúceho rozhodnutia Krajským súdom v Bratislave) do 12. 12. 2012 (deň vydania konečného rozhodnutia vo veci samej Krajským súdom v Bratislave), a teda celkové prieťahy v konaní trvali 3 roky a 334 dní, je sú skoro 4 roky z celkovej dĺžky konania 5,5 roka.“.

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a jeho uznesením zo 16. marca 2011 došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd ako odvolací súd „zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. 05. 2010, č. k. 29 Cb/61/2007-184 (ktorým súd prvého stupňa žalobe vyhovel a určil, že uznesenie valného zhromaždenia odporcu zo dňa 02. 05. 2007 je neplatné pre rozpor so zákonom, tým, že súd prvého stupňa mal za to, že podmienka podľa ust. § 131 ods. 2 OBZ sa na ostatné osoby uvedené v ust. § 131 ods. 1 OBZ nevzťahuje a zo strany súdu bolo potrebné skúmať výlučne rozpor uznesenia zo zákonom a spoločenskou zmluvou), pričom svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodnil...“.

Priamym dôsledkom tohto nepreskúmateľného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 03. 2011, č. k. 3 Cob/289/2010-217, bolo vydanie rozsudku Okresným súdom Bratislava I zo dňa 14. 11. 2011, č. k. 29 Cb/61/2007-235, ktorým súd prvého stupňa žalobu zamietol, pričom sťažovateľ poukazuje právne na dôsledky zmätočného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sú zjavné aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, z obsahu ktorého vyplýva, že sa súd prvého stupňa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, avšak o zamietnutí žaloby rozhodol pre svoju zákonnú viazanosť názorom odvolacieho súdu v zmysle ust. § 226 OSP...“.

Podľa sťažovateľa „k odstráneniu porušenia práva sťažovateľa na súdnu ochranu, nedošlo ani v nasledujúcom konaní Krajského súde v Bratislave v rozhodnutí zo dňa 12. 12. 2012, č. k. 3 Cob/148/2012-276, ktorým bolo konanie právoplatne ukončené, a ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby. Ani v tomto rozhodnutí odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie, výlučne uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku a využil svoje právo podľa ust. § 219 ods. 2 OSP stručne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom však už neuviedol, s ktorým názorom súdu prvého stupňa sa stotožnil, či s tým, v ktorom súd prvého stupňa uviedol, že sa s názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, alebo s tým, v ktorom súd prvého stupňa uviedol, že žalobu zamietla z dôvodu viazanosti pokynom odvolacieho súdu...“.

Okrem toho sťažovateľ dodáva, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec neodôvodnil, prečo nepripustil dovolanie proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu, hoci sťažovateľ v podanom odvolaní o pripustenie dovolania požiadal, práve z dôvodu, že právna otázka riešenia v konaní pred okresným a krajským súdom v konaní pod sp. zn. 29 Cb/61/2007 nebola do dnešného dňa v judikatúre Najvyššieho súdu a ani nižších súdov riešená a nie je riešená ani v právnej teórii...“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov konaním Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave, porušené bolo.“

2. právo sťažovateľa na súdnu ochranu v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 03. 2011, č. k. 3 Cob/289/2010-217 a rozhodnutia zo dňa 12. 12. 2012, č. k. 3 Cob/148/2012-276, porušené bolo.

3. právo sťažovateľa na súdnu ochranu v podobe odňatia práva na konanie pred súdom v podobe práva na podanie mimoriadneho opravného prostriedku v spojení s porušením povinnosti Krajského súdu v Bratislave vo veci meritórne rozhodnúť, porušené bolo.

4. právo sťažovateľa na súdnu ochranu v podobe práva na konanie pred nezávislým a nestranným súdom konaním Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3 Cob/148/2012 a pod sp. zn. 3 Cob/289/2010, porušené bolo.

5. ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 12. 2012, č. k. 3 Cob/148/2012-276, a rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave zo dňa 14. 11. 2011, č. k. 29 Cb/61/2007-235, a vec vracia Okresnému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000,00 € na porušenie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000,00 € na porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľovi vyplatiť do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom vo výške 328,00 € k rukám právneho zástupcu sťažovateľa, do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 61/2007 a jeho rozsudkom zo 14. novembra 2011, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a jeho uznesením zo 16. marca 2011, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 148/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa nie je zjavne neopodstatnená.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 61/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 148/2012

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach ústavný súd považuje v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou za potrebné zdôrazniť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je vytvorenie stavu právnej istoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu takéhoto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď namietané porušenie tohto základného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01,

I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 55/02). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 29 Cb 61/2007 zo 14. novembra 2011 o zamietnutí žaloby sťažovateľa bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 148/2012 z 12. decembra 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. decembra 2012.

Na základe uvedeného zistenia ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti (17. januára 2013) okresný súd ani krajský súd v namietaných konaniach objektívne nemohli porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 289/2010 a jeho uznesením zo 16. marca 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, kedy sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Cob 289/2010 zo 16. marca 2011 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 28. apríla 2011, pričom sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu až 17. januára 2013. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 148/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd ešte nerozhodol (krajský súd odstúpil dovolanie sťažovateľa dovolaciemu súdu 20. februára 2013, pozn.).

Ústavný súd v súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľ proti namietanému rozsudku krajského súdu podal aj dovolanie, poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie tohto účinného oprávneného právneho prostriedku oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali tak všeobecný súd, ako aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť

je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti uplatňuje právny názor, podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej

republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. na paralelné podávanie sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013